

KIZILDERE

Kızıldere Direnişi Türkiye devrimci hareketinin tarihine kanla kazanmış bir gündür. Kızıldere, ONBEŞ'lerin Karadeniz'de katledilmelerinin devamıdır. Eli kanlı Türkiye sermayesinin ve onun iktidarının geleneğidir.

Kızıldere bir kaç açıdan değerlendirilmelidir. Birincisi; birbirinden ayrı mücadele yürüten dönemin önemli iki örgütlenmesi THKP-C ve THKO'nun ortak eylemidir. İkincisi; bu iki örgütlenmenin lider ve beyin olarak nitelendirilmesi gereken kadrolarının bizzat gerçekleştirdikleri bir direniştir. Üçüncüsü; teslimiyete karşı direnişin sembolüdür. Dördüncüsü; içerdiği deneyler açısından günümüze ve genç devrimci kuşaklara ders niteliğinde bir ilham kaynağıdır.

Kızıldere'den önce ve sonra katledilen dönemin lider devrimci kadrolarının tümü, masa başında, toplantı masalarında değil, direnerek ve teslim olmayarak can vermişlerdir. Sinan Cemgil, Hüseyin Cevahir, İbrahim Kaypakkaya, Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan, Hüseyin İnan ve daha onlarca.

Ortalama yaşları 23-25 arası olan, iyi ve başarılı eğitim görmüş, sadece pratikte değil, doğru-yanlış, eksik-fazla teorik ve ideolojik olarak selamlanacak bir çaba içinde olmuş, genç yaşlarına rağmen eserler vermiş bir devrimci kadro kuşağından söz ediyoruz. İşçi sınıfının bilimine yaklaşımları onların mücadeleleri ve tartışmaları içinde gelişen bir süreç oldu. Hep olumluya doğru gelişti. Ancak tamamlayamadılar. Onların gıyabında suçlamalara varan ideolojik eleştiriler yapanların dikkate almadıkları olgu budur. Sonuçta Deniz'ler darağacında "Yaşasın Marksizm-Leninizm! Yaşasın Türk ve Kürt Halklarının Ortak Mücadelesi!" sloganlarını haykırarak son nefeslerini vermişlerdir. Kızıldere'de ON'lar işçi sınıfının devrimci mücadelesi uğrunda, emperyalist güçlere karşı direniş bilinciyle can vermişlerdir. Aynen 1921'de ONBEŞ'ler gibi.

THKP-C ve THKO pratiğini değerlendirerek doğru sonuçlar çıkarmak ve TKP tarihi, pratiği ve mücadelesi ile birleştirmek, o yıllarda gerçekleştirilemeyenleri gerçekleştirmek, bugün genç komünist kadroların TKP ruhu ile önlerinde duran en önemli görevlerden biridir. Mustafa Suphi'lerden, Mahir Çayan'lara süren devrimci mücadele geleneğini yeni bir niteliğe yükseltmek genç TKP kadrolarının önünde duruyor.

Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi'nin 1 Mart 2016 Tarihli Açıklaması

Erdoğan Nereye Koşuyor?

Türkiye'nin çözülmesi gereken sorunu tek başına Erdoğan sorunu değildir. Ancak Türkiye'nin toplumsal sorunlarının çözülmesi için ilk atılması gereken adım Erdoğan ve AKP sorunun çözülmesidir.

Ülkede emek sömürsü, baskı ve devlet terörü planlı bir biçimde artırılıyor. Milliyetçilik ve şovenizm toplumun kılcal damarlarına kadar sokuluyor. Ülkenin bir bölgesinde, neredeyse ülke yüzölçümünün üçte birinde iç savaş sürüyor. Bunun karşısında ekonomi her gün daha kötüye gidiyor. Turizm ve ona bağlı onlarca sektör kilitlendi. İhracat rakamları düşüyor, işsizlik artıyor.

"Dokunulmazlıkların Kaldırılması", "Kürtlerin inlerinde öldürülmesi" gibi uygulama ve söylemlerle ülke siyaseti içinden çıkılmaz hale getiriliyor. TBMM çalışmıyor. Yargı Cumhurbaşkanı'nın kontrolünde. Polis, asker ve resmi-sivil paramiliter güçler oyuncak askerler gibi uzaktan kumanda ile halkların üzerine sürülüyor.

İşçi sınıfının ve ezilen emekçi halkların uyanması ve ayaklanmasını şimdiden engellemek için önlemler alınıyor. Kendi açıklarının, yanlışlarının ortaya çıkmaması için ülkeyi bir mezarlık havasına soktular. Her alanda yasaklar keyfi olarak uygulanıyor. Gericileşme had safhada.

İşbirlikçi oligarşi 7 Haziran 2015 seçimleri sonrası Erdoğan ve AKP ile devam kararı alır almaz başlayan bu süreç yükselerek sürüyor. İşçi sınıfı ve yoksul emekçi halkların kurtuluşu, burjuvazinin iktidarına son vermek, kendi iktidarını kurmaktır. Ancak bunu gerçekleştirmek için öncelikle gerekli güçlerin birikim ve bileşiminin sağlanması gerekiyor. Bunun yolu da güncel olarak AKP iktidarına karşı en geniş barış, demokrasi, sosyalizm güçlerinin birlikteliğini gerektiriyor.

Erdoğan, bunu engellemek, iktidarını pekiştirerek sürdürebilmek için askerlerle de uzlaştı. 17-25 Aralık Soruşturması'nın sonuçlarını ancak bu şekilde erteleyebildi. Bunun sonucunda ülke siyasetinde geçici de olsa AKP, CHP, MHP arasında gizli bir işbirliği geliştirilmeye başlandı. 1 Kasım Darbesi böyle hazırlandı. Bugün Kürt halkına karşı savaşa böyle karar kılındı. Yarın HDP vekillerinin dokunulmazlıklarının olası kaldırılması da yine bu üç partinin ortak eseri olacaktır.

Erdoğan büyük bir hızla, işbirlikçi oligarşinin desteği ile doruğa doğru koşuyor. Özünde O, 7 Haziran öncesi inişe geçti ve düştü. Ancak onu kaldırdılar ve koşturdular. Uzatmaları oynuyor. Çünkü doruğa ulaştığı anda O'nu öyle bir inişe zorlayacaklar ki, kendisi bile farkına varmayacak.

İşbirlikçi oligarşi bu süreçte O'nun alternatifini üretmeye çalışıyor. Ancak henüz bulamadı. En kötü ihtimalle omuzu kalabalık bir asker eskisini kullanacaklar. Bunun emareleri mevcut.

Aslanan bu süreç içinde Kürdistan'da ve Türkiye'nin genelinde direnişi güçlendirmek, AKP ve Erdoğan tarafından yanıltılan, kandırılan, maddi-manevi "hizmet" ile satın alınan kitlelere ulaşmaktır. Onlara gerçeği göstermek ve sınıflarının çıkarlarına sahip çıkarak, kendi sorunlarının çözümünü ele almalarını sağlamaktır. Türkiye Komünist Partisi bunun için var.

Türkiye Komünist Partisi

Merkez Komitesi

1 Mart 2016

AKP'ye Karşı Mücadele (I)

o Ali Oktay KAYA

AKP'ye karşı mücadele dediğimizde salt eylemlilik, söylem ve açıklamalar ile sınırlı olmadığı hepimizin malumdur. Burjuvazinin işbirlikçi oligarşik iktidarına karşı yürütülecek savaşımın ilk elde edilmesi gereken mevziisi AKP iktidarının yıkılmasını sağlamaktır. Bu ihtiyaca bağlı olarak, AKP'ye karşı mücadeleyi diğer burjuva partilerine karşı mücadeleden ayıran özellikleri dikkate almazsak başarılı olamayız.

Şu konuda hemfikiriz. Asıl amaç işbirlikçi teknelci burjuvazinin oligarşik iktidarını yıkmaktır, burjuva devlet yapısını dağıtmak ve işçi sınıfının iktidarını kurmaktır. Oligarşik yapı içinde yer alan militarist güç de bu savaşımında son tahlilde belirleyici bir rol oynayacak. Cumhuriyet kurulumu beri, devletin "koruyucu" ve "kollayıcı" temel direği olarak sunulan ordu nötrale edilmeden ve bölünmeden devrimci savaşımında sonuç almak mümkün değildir. Çünkü o burjuvazinin bekçisi anlamında, koruyucu ve kollayıcıdır. Bugünkü ordu burjuvazinin devletin güvenliğinden sorumludur. Ordu konusunda da bu anlamda sonuç alıcı adımlar atmak için gerekli olan öncelikle burjuva devletinin yumuşak kamını hedef almak ve sonuç elde etmektir. Gerek devrimin ordusunun oluşması, gerekse de bu savaşımın toplumsal ve politik bağlaşıklıklarının oluşması bu süreçte olacaktır.

Bugün, işbirlikçi oligarşinin ve dış emperyalist güçlerin desteği ile ülkeyi yöneten AKP Rejiminin ber taraf edilmesi ilk aşamada, devrim savaşımının nitel ve nicel formasyonunun sağlanması için belirleyici bir olgudur. Anti-kapitalist, anti-faşist ve anti-emperyalist savaşımın sonucu gelişimi sonucu belirleyecektir.

İşbirlikçi oligarşi ve emperyalist merkezlerin AKP'den vaz geçememelerinin birden fazla nedeni olmasıyla beraber, en önemli nedenin AKP'nin örgütlülüğü, çalışma yöntemi ve niceliksel gücü olduğu söylenebilir. Yerine koyacakları bir alternatif yaratamadılar. Bir kaç kez deneme girişimleri olmasına rağmen istedikleri sonucu alamadılar. Abdülatif Şener ve Mustafa Sarıgül bu konuda iki örnektir.

AKP'yi onlar açısından bu denli "vazgeçilmez" kılanın ne olduğunu irdelemek gerekir. AKP, Erdoğan liderliğinde bugüne dek hiç bir burjuva partisinin yaratamadığı kitle tabanını elde etti. CHP, DP, AP, ANAP ile karşılaştırıldığında farklılıklar olduğu görülecektir. Erdoğan henüz Refah Partisi döneminde İstanbul Büyükşehir Belediye Başkanı olduğu dönemde, İstanbul'u bir laboratuvar olarak kullanarak deneylerini uygulamaya başlamıştır. İnanç olgusunun ana ideolojik malzeme olarak ele alınması ve öncelikle kent yoksulları arasında örgütlenerek, onların devlet ve belediye olanaklarını kullanarak sorunlarını ele alarak, "hizmet" götürürken bunu çok sıkı bir parti örgütlenme çalışması ile bağlı kılarak ve bu örgütlenmeyi kalıcılaştırarak işçi, emekçi ve yoksullar arasında taban yarattı. Aynı süreçte, teknelci burjuvazinin

temsilcileri ile bu "hizmetleri" daha da geliştirmek için dirsek teması kurdu. Bu ilişkiyi ANAP, DYP ve MHP'den devşirdiği, söz konusu burjuva kesimlere yakın kadrolar vasıtasıyla gerçekleştirdi. Sandık çalışmasını salt seçim döneminde değil, sürekli kıldı. Mahalle ve sokaklar temelinde sandık komiteleri kurdu. İşçilere, Kürt halkına, sorunları temelinde yaklaştı. İnanç faktörünü öne çıkararak sermaye ile olan sıkı bağını gizledi. Belediye vasıtasıyla maddi-manevi yardımlar ve yeni yöntemler geliştirdi. Her yeni doğan bebeğin evine, her vefat eden feridin evine, her evlenen çiftin evine ıslak imzalı taziye veya tebrik kartlarını görevli memurlar vasıtasıyla elden gönderdi. Temsil ettiği sınıfın söylemlerini kullanmadan, yığınların sorunlarına değinen söylemler geliştirdi. Sermayeye tavır almadı ancak inanç temelinde geliştirdiği söylem ile o izlenimi yarattı. Bu çalışma tarzı onu nicel olarak güçlendirdi. Bütün bu faaliyetleri de bizzat planlayıp, yürütüp, günlük olarak takip ve kontrol etmesi de onu diğer burjuva parti yöneticilerinden ayıran özellik oldu.

Bu İstanbul deneyini AKP'nin kuruluşu ile geliştirdi, ülke çapına yaydı ve önce AKP'yi sonra kendisini Başbakanlığa taşıyan yolu döşedi. AKP ile daha farklı alanlardaki çalışmaları da geliştirdi. Hak-İş vasıtasıyla işçi sınıfının, Memur-Sen vasıtasıyla memurların sendikal örgütlenmesine girişti. Hak-İş yıllardır var olan bir konfederasyondur, ancak onun tarzını değiştirdi ve takipçisi oldu. Hak-İş Genel Başkanı Salim Uslu'yu Çalışma Bakanı yaptı. İktidarının ilk iki döneminde bakanlarının ezici çoğunluğu İstanbul Belediyesindeki daire başkanları ve müdürleriydi. Belediye Zabıta Müdürü İç İşleri Bakanı olduğu gibi birçok bakan ve başbakanlık bürokrati İstanbul Belediyesi bünyesinden gelen kadrolardı. Gümrük ve Ticaret Bakanı, Ulaştırma Bakanı, Maliye Bakanı, Enerji ve Tabii Kaynaklar Bakanı bu alanda sadece birkaç örnektir.

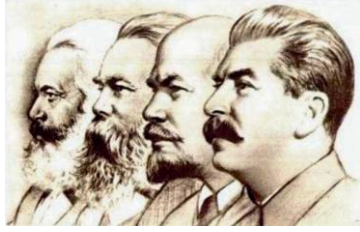
AKP hükümeti ile ülkenin kaynaklarını politik hedeflerine uyumlu olarak devreye soktu. Sağlık, Ulaşım, Kara, Hava ve Demiryolu alanlarında gerçekleştirdiği icraatlar her zaman kendi ve çevresinin sermaye gücünü artırıcı uygulamalar oldu. Yoksulların evlerine bugün ortalama 3-4 devlet yardımı giriyor. Yoksulluk, sakatlık, yaşlılık, yetim, dul, çocuk, öğrenici, bakıcı v.s. gibi maaşlar, bunun haricinde düzenli yiyecek ve yakacak yardımları, beyaz eşyaya kadar varan yardımlar, yoksulların maddi durumlarını yükseltti. Tüm bu uygulamalar kendisine oy olarak geri döndü. Kullandığı devletin kaynakları idi, ancak diğerlerinden farklı olarak bu kaynakların kullanımını, halka yakın bir söylemle, hatta halka inerek gerçekleştirdi. Yoksullar, Erdoğan'ı kendilerinden biri olarak algıladılar. Yaratılmak istenen algı da buydu.

Cumhurbaşkanı seçildikten sonra bu uygulamaları daha da geliştirdi. Elinde topladığı olanaklar ve biriktirdiği güç, fiili başkanlık sistemi uygulaması ile birleşince ortaya daha gelişkin bir tablo çıktı.

AKP dışında, AKP'nin sandık örgütlenmeleri dışında yeni örgütlenme araçları yarattı. Öğretmenler, İmamlar ve cami hocaları ile muhtarlar, sivil örgütlenmenin yeni ilave unsurları oldular. Ülkenin her il ve ilçesinde bu üç kanal vasıtasıyla AKP'ye ve Hükümete paralel örgütlenme ve yönetim araçları yarattı. Bu unsurları öncelikle istihbarat anlamında değerlendirdi. Her bir imam, öğretmen ve muhtardan görev alanına ve çevresine ilişkin yüzlerce soruluk formların yanıtlarını aldı. Bu bilgileri iç istihbarat görevi gören Kamu Güvenliği Müsteşarlığı ve MİT ile paylaştı. Saray'da danışmanlar vasıtasıyla bir gölge kabine kurdu.

Tabii ki, başka iç ve dış etkenler, olgular da var. Bizim bu olguları seçip sıralamamızın nedeni, sadece hafıza tazelememiz için veya bildiğimiz konuları tekrar etmemiz için değildir. Burada amaç, kime karşı ve hangi yöntemlerle örgütlenen bir düşmana karşı savaştığımızı irdelemektir. Düşmanını tanımazsan ona karşı savaşamazsın. Onun, diğer benzerlerinden farklarını tespit edip gözetmezsen, yanlış savaşırsın. Bunun da sonucundan başarı çıkmaz. Demek ki, bizim de savaşımımızı karşıımızdaki düşmanın özelliklerine göre geliştirmemiz, taktiklerimizi, örgütlenme ve propaganda yöntemlerimizi ona göre belirlememiz gerekiyor. Dikkat edecek olursak, Erdoğan ve AKP'nin uyguladığı tüm yol ve yöntemler, işçi sınıfı, emekçiler ve yoksul halkları örgütlemeye, onların desteğine almaya yönelik. Yani, bizim doğal tabanımıza yöneliyor ve kendileri açısından sonuç da alıyor. Bu sebepten dolayıdır ki, işbirlikçi teknelci burjuvazi ve emperyalist merkezler onlardan vaz geçemiyor, çünkü yerine bir şey koyamıyor. Fakat işbirlikçi teknelci burjuvazinin bu kendi sorunu bizi bağlamıyor. Bizim açımızdan yanıtlanması gereken en önemli soru, bizim bu olguya ve uyguladığı yöntemlere karşı nasıl savaşaçağımız, işçi sınıfının, emekçi yığınların, ve yoksul halkların çoğunluğunun yönünü iktidara karşı mücadeleye nasıl yönelteceğimize. Erdoğan, komünist örgütlenme yöntemlerini, içeriğini inanç sömürüsü ve milliyetçilik ile doldurarak kendileri açısından uyguluyor. Buna karşı biz ne yapacağız, nasıl örgütleneceğiz, işçi, emekçi ve yoksul yığınlarla hangi içerikler ile gideceğiz? Nasıl gideceğiz? Devletin sahip olduğu maddi olanaklara sahip olmadığımızı göre, dayanışma, kooperatifleşme ve komünal yönetim olgularını kullanarak ne yapabiliriz? Bu yığınlar nasıl bilinlenecek ve kendi sorunları temelinde savaşıma girecek ? Bu soruları her TKP'li düşünmeli ve kendi yerel deneylerinden yola çıkarak tartışmaya katılmalıdır. Partinin örgüt ve ideolojik faaliyetleri bu alanlarda geliştirilecektir. Her yoldaşın ve parti örgütünün bu sorulara bir yanıtı ve önerileri olmalıdır. Parti politikasının kolektif gelişimi ancak böyle gerçekleşir.

Bir dahaki sayıda, yaşadığımız deneyler, örnekler, gelen öneriler ve raporlar temelinde yazımıza devam edeceğiz. Parti politikasının geliştirilmesine doğrudan katılım ve demokratik merkezîyetçiliğin örnek uygulaması için her birimize belirleyici görevler düşüyor. O halde görev başına.

Leninizm'in Temelleri Üzerine (1)

Sverdlov Üniversitesi'nde Verilen Konferanslar

Nisan 1924

Lenin Seferberliği'nin Anısına

o J. STALİN

Leninizmin temelleri geniş bir konudur. Bu konuyu inceden inceye tetkik etmek için koca bir kitap yazmak gerekir. Hatta, bir kitaplar dizisi gerekir. Bu nedenle, konferanslarının Leninizmin eksiksiz bir açıklaması olamayacağı doğaldır; en iyi halde, Leninizmin temellerinin kısa bir özeti olabilir. Bununla birlikte, Leninizmi başarılı bir şekilde incelemek için gerekli olan bazı temel çıkış noktalarını ortaya koymak amacıyla bu özeti vermenin yararlı olacağını düşünüyorum.

Leninizmin temellerini açıklamak, ne var ki, Lenin'in dünya görüşünün temellerini açıklamak değildir. Lenin'in dünya görüşü ile Leninizmin temelleri, kapsam bakımından bir ve aynı şey değildir. Lenin bir Marksisttir ve elbette ki onun dünya görüşünün temeli Marksizmdir. Ama bundan kesinlikle, Leninizmin açıklamasına Marksizmin temellerinin açıklanması ile başlanması gerektiği sonucu çıkmaz. Leninizmi açıklamak, Lenin'in Marksizmin genel hazinesine yapmış olduğu ve doğal olarak onun adıyla bağlı olan, yapıtlarındaki özgün ve yeni olan şeyi açıklamaktır. Konferanslarımda Leninizmin temellerinden ancak bu anlamda söz edeceğim.

O halde, Leninizm nedir?

Bazıları, Leninizmin, Marksizmin Rusya'ya özgü koşullara uygulanması olduğunu söylüyorlar. Bu tanımlama, gerçeğin bir kısmını içermektedir ama, tüm gerçeği içermekten uzaktır. Lenin gerçekten de Marksizmi Rus gerçeğine uygulamıştır, hem de ustaca uygulamıştır. Ama Leninizm, Marksizmin Rusya'ya özgü koşullara uygulanmasından başka birşey olmasaydı, o zaman Leninizmin saf milli ve salt milli, saf Rus ve salt Rus bir görüngü olması gerekirdi. Oysa Leninizmin, salt Rusya'ya özgü değil, kökleri uluslararası gelişmenin tümünde olan uluslararası bir görüngü olduğunu biliyoruz. Bu nedenle, bu tanımlamanın tekyanlılıktan muzdarip olduğunu düşünüyorum.

Başka bazıları ise Leninizmin, daha sonraki yıllarda sözümona ılımlı hale geldiği ve devrimci olmaktan çıktığı iddia

edilen marksizmden farklı olarak, ondokuzuncu yüzyılın kırklı yıllarındaki Marksizmin devrimci öğelerinin canlandırılması olduğunu söylüyorlar. Marx'm öğretisini devrimci ve ılımlı diye aptalca ve bayağı bir şekilde ikiye bölmeyi bir an için dikkate almazsak, bu tamamıyla yetersiz ve tatmin edici olmayan tanımlamada bile bir gerçek payı bulunduğunu kabul etmek gerekir. Bu gerçek payı, Lenin'in, gerçekten de II. Enternasyonal oportünistlerinin unutturmuş olduğu marksizmin devrimci içeriğini canlandırmış olmasıdır. Ne var ki, bu gerçeğin yalnızca bir parçasıdır. Leninizme ilişkin tam gerçek şudur ki, Leninizm Marksizmi yalnızca canlandırmakla kalmamış, fakat aynı zamanda daha da ileri bir adım atarak kapitalizmin ve proletaryanın sınıf mücadelesinin yeni koşulları altında marksizmi geliştirmiştir.

O halde, sonuç olarak Leninizm nedir?

Leninizm, emperyalizm ve proleter devrimi çağının Marksizmidir.

Daha tam söylemek gerekirse: Leninizm, genel olarak proleter devrimin teorisi ve taktiği, özel olarak proletarya diktatörlüğünün teorisi ve taktiğidir. Marx ve Engels, henüz gelişmiş bir emperyalizmin olmadığı devrim öncesi dönemde (burada proleter devrimi öncesini kastediyoruz), proleterlerin devrime hazırlanması döneminde, proleter devrimin pratikte henüz ivedi bir kaçınılmazlık olmadığı dönemde etkinlik gösterdiler. Marx ve Engels'in öğrencisi olan Lenin ise, gelişmiş emperyalizm döneminde, proleter devrimin halihazırda bir ülkede zafer kazanmış, burjuva demokrasisini parçalamış ve proleter demokrasisi çağını, Sovyetler çağını açmış olduğu

gelişen proleter devrim döneminde etkinlik gösterdi.

İşte bu yüzden, Leninizm marksizmin daha da geliştirilmesidir. Genellikle Leninizmin olağanüstü mücadeleci ve olağanüstü devrimci karakterine işaret edilir. Bu tamamıyla doğrudur da. Ama Leninizmin bu özelliği iki nedenden ileri gelir: birincisi, Leninizmin, izini taşımadan yapamayacağı proleter devrimin bağrından doğmuş olmasıdır; ikincisi, Leninizmin, kapitalizme karşı başarılı bir mücadelenin gerekli önkoşulu olan II. Enternasyonal oportünizmine karşı mücadele içinde büyümüş ve güçlenmiş olmasıdır. Unutmamak gerekir ki, bir yanda Marx ve Engels ile öte yanda Lenin arasında, II. Enternasyonal oportünizminin tek başına egemen olduğu tüm bir dönem vardır, ve bu oportünizme karşı amansız mücadele, Leninizmin en önemli görevlerinden biri olmak zorundaydı.

I.BÖLÜM:

LENİNİZMİN TARİHSEL KÖKLERİ

Leninizm, kapitalizmin çelişkilerinin en uç noktaya kadar keskinleşmiş olduğu, proleter devrimin pratiğinin ivedi bir sorunu haline gelmiş olduğu, işçi sınıfının devrime hazırlanma eski döneminin yeni döneme, kapitalizme doğrudan saldırı dönemine gelip dayandığı ve geçtiği emperyalizm koşulları altında gelişti ve biçimlendi.

Lenin emperyalizmi "can çekişen kapitalizm" diye niteledi. Niçin? Çünkü emperyalizm,

kapitalizmin çelişkilerini, onun ötesinde devrimin başladığı en yüksek seviyeye, en uç sınıra vardırır da ondan. Bu çelişkiler arasında en önemlileri olarak görülmesi gereken üç çelişki vardır.

Birinci çelişki, emek ile sermaye arasındaki çelişkidir. Emperyalizm, sanayi ülkelerinde, tekeli tröst ve birliklerin, bankaların ve mali oligarşinin mutlak egemenliği demektir. Bu mutlak egemenliğe karşı mücadelede işçi sınıfının alışılmış yöntemlerinin sendikalar ve kooperatifler, parlamenter partiler ve parlamenter mücadele tamamıyla yetersiz kaldığı görülmüştür. Ya kendini sermayenin insafına terkedeceksin, eskisi gibi sürüneceksin ve gittikçe

Leninizm'in Temelleri Üzerine...(3. sayfadan devam)

batacağın, ya da yeni bir silaha sarılacağını işte emperyalizmin, proletaryanın muazzam kitleleri önüne koyduğu alternatif budur. Emperyalizm, işçi sınıfını devrime götürür.

İkinci çelişki, hammadde kaynaklarını, yabancı toprakları ele geçirme uğruna mücadele eden çeşitli mali gruplar ve emperyalist güçler arasındaki çelişkidir. Emperyalizm, hammadde kaynaklarına sermaye ihracıdır, bu hammadde kaynaklarının tekeli sahipliği için çılgınca mücadeledir, halihazırda paylaşılmış olan dünyanın yeniden paylaşılması uğruna mücadeledir, ellerine geçirmiş olduklarına kene gibi sarılan eski grup ve güçlere karşı, kendilerine "güneşin altında bir yer" edinmek isteyen yeni mali gruplar ve güçler tarafından özellikle kıyasıya yürütülen bir mücadeledir. Çeşitli kapitalist gruplar arasındaki bu çılgınca mücadelenin dikkate değer yanı, bu mücadelenin emperyalist savaşları, başkalarının topraklarını fethetmek için yapılan savaşları kaçınılmaz bir unsur olarak içermesidir. Bu husus ise, emperyalistlerin birbirlerini karşılıklı olarak zayıflatmasına, genel olarak kapitalizmin pozisyonunun zayıflamasına, proleter devrim saatinin yaklaşmasına ve bu devrimin pratik bir zorunluluk haline gelmesine yol açması bakımından dikkate değerdir.

Üçüncü çelişki, bir avuç hakim, "uygar" ulus ile, dünyanın yüzlerce milyon sömürge ve bağımlı halkları arasındaki çelişkidir. Emperyalizm, muazzam sömürgelerde ve bağımlı ülkelerde yaşayan, sayıları yüzlerce milyona varan halkların en utanmazca sömürülmesi ve onlara en insanlık dışı zulüm demektir. Bu sömürünün ve bu zulmün amacı, aşırı kâr (*) sızdırmaktır. Fakat emperyalizm, bu ülkeleri sömürürken, buralarda demiryolları, fabrikalar ve işletmeler inşa etmek, sanayi ve ticaret merkezleri kurmak zorundadır. Bir proletarya sınıfının ortaya çıkması, yerli aydınların oluşması, milli öz bilincin uyanması, kurtuluş hareketinin güçlenmesi bunlar bu "politika"nın kaçınılmaz sonuçlarıdır. Devrimci hareketin istisnasız tüm sömürgelerde ve bağımlı ülkelerde güçlenmesi bu olguyu açıkça kanıtlamaktadır. Bu husus, proletarya açısından, sömürgeleri ve bağımlı ülkeleri emperyalizmin yedeklerinden, proleter devrimin yedeklerine dönüştürerek kapitalizmin mevzilerini kökünden mayınladığı için önemlidir.

İşte eski, "Gelişen" kapitalizmi can çekişen kapitalizme dönüştüren emperyalizmin en önemli çelişkileri genel

olarak bunlardır.

On yıl önce patlak vermiş olan emperyalist savaşın önemi, diğer şeylerin yanısıra, bütün bu çelişkileri bir tek düğümde toplayarak teraziye vurması, böylece proletaryanın devrimci savaşlarını hızlandırmış ve kolaylaştırmış olmasında yatar.

Başka bir deyişle, emperyalizm, devrimi yalnızca pratik bir kaçınılmazlık haline getirmekle kalmadı, aynı zamanda kapitalizmin kalelerine karşı dolaysız saldırı için de elverişli koşulları yarattı.

İşte Leninizmi doğuran uluslararası durum buydu.

Bazıları diyebilir ki: Bütün bunlar iyi, hoş da, emperyalizmin klasik bir ülkesi olmayan ve olamayacak olan Rusya ile tüm bunların ne ilişkisi var? Tüm bunların, her şeyden önce Rusya'da ve Rusya için çalışan Lenin ile ne ilişkisi var? Tüm ülkeler içinde neden tam da Rusya, Leninizmin yurdu, proletarya devriminin teorisi ve taktiğinin doğum yeri haline geldi?

Çünkü Rusya, emperyalizmin tüm bu çelişkilerinin düğüm noktasıydı.

Çünkü Rusya, herhangi bir ülkeden daha fazla, devrime gebeydi, ve bu nedenle yalnızca Rusya, bu çelişkileri devrimci yoldan çözecek durumdaydı.

İlk olarak, Çarlık Rusyası, en insanlık dışı ve barbar biçimiyle her türlü zulmün gerek kapitalist, gerek askeri ve sömürge zulmünün ocağıydı. Rusya'da sermayenin mutlak egemenliğinin Çarlık despotizmi ile kaynaştığını; Rus milliyetçiliğinin saldırganlığının, Çarlığın Rus-olmayan halklara karşı cellatlığı ile; koca koca

alanların Türkiye, İran, Çin sömürülmesinin, bu alanların Çarlık tarafından ele geçirilmesi ile, fetih savaşları ile birleştiğini kim bilmez? Lenin, Çarlık "askeri-feodal bir emperyalizmdir" derken haklıydı. Çarlık, emperyalizmin en olumsuz yanlarının kat kat yoğunlaşmasıydı.

Devamla, Çarlık Rusyası, yalnızca, Rusya'nın ulusal ekonomisinin yakıt sanayii ve metal sanayii gibi temel dallarını kontrol eden yabancı sermayeye serbest giriş tanınması anlamında değil, aynı zamanda batılı emperyalistlerin emrine milyonlarca asker sunması anlamında da, Batı emperyalizminin muazzam bir yedeği idi. İngiliz-Fransız kapitalistlerinin muazzam kârlarını korumak için emperyalist cephelerde kanı dökülen ondört milyonluk Rus Ordusu'nu anımsayınız.

Bundan başka, Çarlık Doğu Avrupa'da yalnızca emperyalizmin bekçi köpeği olmakla kalmıyordu, aynı zamanda Paris ve Londra'da, Berlin'de, Brüksel'de Çarlığa sağlanan borçlar için halkın sırtından yüzlerce milyona varan faiz sızdırmakla görevli Batı emperyalizminin bir acentasıydı.

Son olarak, Çarlık, Türkiye, İran, Çin vb.nin paylaşılmasında Batı emperyalizminin en sadık müttefikiydi. Emperyalist savaşın, Çarlık tarafından Antant (itilaf ÇN) emperyalistleri ile ittifak içinde yürütüldüğünü, Rusya'nın bu savaşın esas unsurlarından biri olduğunu kim bilmez?

Çarlığın ve Batı emperyalizminin çıkarlarının içiçe geçmesi ve sonunda bir tek emperyalist çıkarlar yumağı halinde kaynaşması işte bundan dolaydır. Batı emperyalizmi, Çarlığı savunmak ve ayakta tutmak amacıyla, Rusya'da devrime karşı bir ölüm-kalım savaşı vermek için tüm güçlerini harekete geçirmeden, eski Çarlık Rusyası, burjuva Rusya gibi Doğu'da bu kadar güçlü bir desteği ve bu kadar zengin bir insan gücü ve kaynak yedeğini yitirmeye razı olabilir miydi? Elbette olamazdı.

Ama bundan şu sonuç çıkar ki: Kim Çarlığa vurmak istiyorsa, kaçınılmaz olarak emperyalizme karşı el kaldırmak zorundaydı, kim Çarlığa karşı ayaklanıyorsa, emperyalizme karşı da ayaklanmak zorundaydı; çünkü kim Çarlığı devirmek istiyorsa, gerçekten yalnızca Çarlığı yenmekle kalmayıp, bilakis onu kökünden temizlemek istediği ölçüde emperyalizmi de devirmek zorundaydı. Böylece Çarlığa karşı devrim, emperyalizme karşı devrime, proleter

Leninizm'in Temelleri Üzerine...(4. sayfadan devam)

devrime varmak, ona geçmek zorundaydı.

Bu arada Rusya'da, başında dünyanın en devrimci proletaryasının durduğu, ve Rusya'nın devrimci köylülüğü gibi önemli bir müttefike sahip bir proletaryanın durduğu muazzam bir halk devrimi geliyordu. Böyle bir devrimin yarı yolda duramayacağı, başarılı olduğu takdirde daha da ilerleyip emperyalizme karşı isyan bayrağını kaldırması gerektiğini tanıtlamanın gereği var mı?

İşte bunun için Rusya, emperyalizmin çelişkilerinin odak noktası haline gelmek zorundaydı, yalnızca bu çelişkilerin özellikle iğrenç ve özellikle dayanılmaz niteliklerinin tam da Rusya'da en açık şekilde dışa vurması anlamında değil; yalnızca Rusya, Batı'nın mali sermayesini Doğu'nun sömürgeleriyle birleştiren Batı emperyalizminin son derece önemli bir dayanağı olduğundan değil, bilakis, emperyalizmin çelişkilerini devrimci yoldan çözebilecek gerçek güç yalnızca Rusya'da bulunduğundan ötürü de.

Ama bundan şu sonuç çıkar ki, Rusya'daki devrim kaçınılmaz olarak bir proleter devrim haline gelmek zorundaydı, gelişmesinin daha ilk günlerinde uluslararası bir niteliğe bürünmek, dolayısıyla kaçınılmaz olarak dünya emperyalizmini temellerinden sarsmak zorundaydı.

Bu koşullar altında, Rus komünistleri çalışmalarını Rus devriminin dar ulusal çerçevesi ile sınırlayabilirler miydi? Elbette hayır! Tam tersine, gerek iç (derin devrimci bunalım) ve gerek dış (savaş) durumun tümü, onları, bu çerçevenin dışına çıkmaya, mücadeleyi uluslararası alana taşımaya, emperyalizmin yaralarını açığa çıkarmaya, kapitalizmin çöküşünün kaçınılmazlığını tanıtlamaya, sosyal-şovenizmi ve sosyal-pasifizmi paramparça etmeye ve son olarak kendi ülkesinde kapitalizmi devirmeyi ve tüm ülkelerin proletaryasınının kapitalizmi devirmesini kolaylaştırmak için proletaryaya yeni bir mücadele silahı, proletarya devriminin teorisi ve taktiğini kurmaya zorluyordu. Rus komünistleri

zaten başka türlü davranamazlardı; çünkü yalnızca bu yol, Rusya'yı burjuva düzenin restorasyonuna karşı koruyabilecek uluslararası alandaki belli değişiklikleri sağlayabilirdi.

İşte Rusya'nın, Leninizmin yurdu ve Rus komünistlerinin önderinin, Lenin'in, onun yaratıcısı olması bu yüzdendir.

Geçen yüzyılın kırklı yıllarında Almanya'nın ve Marx-Engels'in başına gelen şey, yaklaşık olarak Rusya ve Lenin'in de "başına geldi." O zamanlar Almanya, tıpkı yirminci yüzyılın başında Rusya'nın durumunda olduğu gibi, burjuva devrimine gebe idi. Marx o sıralar

"Komünist Manifesto"da şöyle yazıyordu:

"Komünistler esas dikkatlerini Almanya'ya çeviriyorlar, çünkü Almanya bir burjuva devriminin arifesinde bulunuyor, ve çünkü o bu devrimi genel olarak Avrupa uygarlığının daha ileri koşullarında ve İngiltere'nin onyedinci ve Fransa'nın onsekizinci yüzyıldaki proletaryasından çok daha gelişmiş bir proletarya ile yaptığından, Alman burjuva devrimi bir proletarya devriminin başlangıcından başka birşey olamaz"

Başka bir deyişle, devrimci hareketin merkezi Almanya'ya kayıyordu.

Aktarılan alıntıda Marx tarafından vurgulanan tam da bu hususun, tam da Almanya'nın bilimsel sosyalizmin doğduğu ülke ve Alman proletaryasının önderlerinin, Marx ve Engels'in, onun yaratıcıları haline gelmesinin muhtemel sebebi olduğuna herhalde kuşku yoktur.

Ama aynı şey, daha yüksek ölçüde, yirminci yüzyılın başındaki Rusya için de geçerlidir. Rusya bu sırada burjuva devriminin arifesinde bulunuyordu, bu

devrimi Avrupa'daki daha da ileri koşullar altında ve Almanya'nın ondokuzuncu yüzyılın kırklı yıllarındakinden (İngiltere ve Fransa'nın sözünü bile etmiyorum) daha da gelişmiş bir proletarya ile yapacaktı, bütün koşullar, bu devrimin proleter devrimin mayası ve başlangıcı haline gelmek zorunda olduğunu gösteriyordu.

Lenin'in, Rus devrimi rüşeym halinde iken, daha 1902'de de "Ne Yapmalı?" adlı yapıtında şu kâhince sözleri yazması elbette bir rastlantı değildir:

"Tarih bizi (yani rus Marksistlerini /. St.) şimdi, herhangi bir başka ülkenin proletaryasının önündeki bütün ivedi görevlerin en devrimcisi olan bir görevle karşı karşıya getirmiştir." "Bu görevin gerçekleştirilmesi, yalnızca Avrupa gericiliğinin değil, bilakis (şimdi diyebiliriz ki) Asya gericiliğinin de en güçlü kalesinin yıkılması, Rus proletaryasını uluslararası devrimci proletaryanın öncüsü yapacaktır." (Bkz. Lenin, Seçme Eserler, C. 2, s. 50.)

Başka bir deyişle, devrimci hareketin merkezi Rusya'ya kaymak zorundaydı.

Bilindiği gibi, Rusya'da devrimin seyri, Lenin'in bu öngörüsünü tamamıyla doğrulamıştır.

Tüm bunlardan sonra, böyle bir devrimi yapmış ve böyle bir proletaryaya sahip olan ülkenin, proleter devrimin teorisi ve taktiğinin doğum yeri olmuş olmasına şaşılabilir mi?

Rusya proletaryasının önderinin, Lenin'in, aynı zamanda bu teorinin ve taktiğinin yaratıcısı ve uluslararası proletaryanın önderi haline gelmiş olmasına şaşılabilir mi?

(*) "Extraprofit" karşılığı olarak "aşırı kâr" kavramını kullandık. Kastedilen, emperyalist - sömürge ilişkisi içinde ortaya çıkan 'özel' (extra) bir kârdır. Bunun boyutu (oranı) 'normal' artı-değerden çok daha fazla olduğu için bu tip kâra "Extraprofit" adı verilmektedir. ÇN.

[devam edecek]

Türkiye Komünist Partisi'nin Birinci Programı

Bu sayımızda partimizin 1920 Bakü Kongresinde bağtılanan birinci programını osmanlıca ağırlıklı haliyle yayınlıyoruz. Partimizin kuruluş programı olan bu belgenin, yürütülen yeni program tartışmalarında yararlı katkıları olacağını düşünürüz.

Uluslararası durum ve komünistlerin görevleri; ülkenin sınıfsal tahlili; emperyalist işgale karşı “düşmanın düşmanına” karşı yürütülecek ulusal kurtuluş mücadelesinin tarifi ve ittifaklar politikası; milliyetler sorununun çözümü; din meselesine yaklaşım; gibi bugün de tartışılan can alıcı konularda, partimizin o dönemdeki programatik yaklaşımlarını okuyarak zihnimizi tazelememiz, bugün yürüttüğümüz tartışmalarda ön açıcı olacaktır.

Partimiz o dönemde milliyetler sorununun çözümü için milliyetlerin amele ve rençber şuralarının, kurulmasını, ve ülkenin federatif bir cumhuriyet biçiminde yapılanmasını ön görüyor. Veya bugün bazı çevreler tarafından çok tartışılan, “ulusal kurtuluş savaşı mıydı, değil miydi” türünden konulara, “düşmanın düşmanına” karşı, küçük burjuvazi ile ittifak halinde mücadele politikasını programatik olarak belirliyor. Bu iki konunun sınıfsal analizini yaparak, uluslararası komünist mücadeleye sağlayacağı katkıları tespit ediyor.

İlgi ile okunup, ayrıntılı değerlendirilmesi gerekliliğine dikkat çekerek bu değerli belgeyi yayınlıyoruz.

ATILIM Redaksiyonu

Türkiye Komünist Fırkası Programı – Bakû-1920

Bazı Akide ve Esaslar

1- Hudud ve millet tanımayan fabrika sanayiinin yeryüzünde inkişaf ve teessüsü ile küçük ve millî sanatlar ortadan kalkmağa başladıktan sonra, sermaye, fabrika sanayiine sahip olan burjuvazyaya elinde temerküz ederek umumî bir sahaya giriyor. Sınaî istihsal işleri, şahsî teşebbüs mahiyetini kaybederek, yeniden yeniye vücuda gelen iktisadî şartlar, istihsalin şahsî mülkiyetinden müşterek mülkiyete girmesini kolaylaştıracak bir şekil alıyor. Böylece Avrupa ve Amerika'da istihsal, birçok büyük şirketler, tröst ve karteller vasıtasıyla “sermayedarlar inhisarı” haline girince, bu ülkelerde iktisadî kudret gibi siyasî hâkimiyet de fabrikacılar, bankerler ve büyük mülk ve toprak sahipleri eline geçiyor ve bu tufeylî ve muhteris sınıflar, bütün insanlık âleminin mukadderatıyla oynamaya başlıyorlar. Küçük sanatkârlar ise, işlerini

ilerletmekten, rençberler, topraklarını işletmekten âciz bir halde hayatın en ağır ihtiyaçları altında eziliyorlar ve gittikçe fakirleşerek kol kuvvetlerini iş pazarına çıkarıp fabrika ve kara toprak gündelikçilerine koşuyorlar. Böylece gündelikçiler (proletarya) mütemadiyen şehir ve köylerde artarak, işletici ve gâsıp sermayedarlara karşı düşman bir sınıf halinde meydana geliyor ve sınıfı bir his ve terbiyenin verdiği ve faaliyetlerle teşkilatlarını gittikçe kuvvetlendiriyor. Hükümeti ellerinde tutan zenginler sınıfı ise, mükemmelleşmekte ve mükemmelleşerek kuvvet bulmakta olan işçi halka karşı zulümlerini arttırdıkça arttırıyor.

2- Avrupa ve Amerika'da teessüs eden sermayedarlık inhisarı etrafındaki malî ve itibarî muamelelerin akla hayret verecek derecede artarak, netice itibarıyla sanat, ticaret büyük makinacılığın mahallî

ihtiyacattan fazla mal çıkarması sanayi için yeni mahreçler aranmasına sebebiyet veriyor ve umumiyetle banka sermayesinin de artarak büyük ve merkezlerde temerküz etmesi, itibar tahvillerinin küllî miktarda harice çıkarılmasına sebep olarak sermaye (kapital) beynelmilel bir devreye giriyor.

Müstemlekât usulünü icar eden bu devrede ise, bütün dünya piyasaları gibi memleket ve milletlerin sermayedar devletler arasında zahiren muhtelif bahanelerle paylaşıldığı görülüyor. Gerek hulûl-ü muslihâne ve gerek doğrudan doğruya harp ile maksada ermek için kara ve deniz harbî kuvvetlerinin büyük mikyasta artmasından vücuda gelen militarizmin davet ettiği masraflar o derece büyüyor ki, bu yolda daha ziyade ileri gitmeye halkın tahammülü kalmadığı gibi, tutulan bu istikametten geri dönmek de mümkün olmuyor.

Karanlık ve açlık içinde yaşayan milyonlarca insanları sefaletten kurtarabilecek ve medeniyeti yeryüzünde neşir ve tesise hizmet edebilecek olan milyarlar pahasındaki bu teknik ve istihsal kuvvetlerinin telef ve berhava edildiği bu devrede, Türkiye ve İran gibi yarı müstemleke ve Hindistan gibi doğrudan doğruya müstemleke halinde yaşayan zayıf ve fakir memleketlerin -emperyalist devlet ve memleketler menfaatine olarak- iktisat ve medeniyetçe harabiyet ve esaretine doğru tertipli bir usul ile gidiyor, ve bu gibi memleketlerde mahreçler temin edecek kara ve deniz yollarının ele geçirilmesi etrafında müthiş ve âlemşümül harpler ve facialar icat olunuyor, ve böylece bir veya diğer millet

Türkiye Komünist Partisinin Birinci... (6. sayfadan devam)

ve memlekete mensup milyonlarca amele ve rençber sefalet içinde mahvediliyor ki, bütün bu haller sermayedarlığın son nisif asırda getirdiği istilâcılık devrinin haselerindendir.

3- Sermayedarlık inhisar hale getirmekle maddeten satvet ve ikbalin en yüksek mertebesine varmış ve aynı zamanda bidayet-i inkişafında haiz olduğu bazı medeniyetkâr kuvvetlerini gaip etmiş oluyor. Vakıa burjuvazi devrinin iptidalarında serbest mübadele ve rekabet, insanlar arasında teşebbüs ve teavüne yardım etmiş, istihsal ve nakil vasıtalarının terakkisi millet ve memleketler arasında yakınlığa hizmet eylemiş ise de şimdi istihsal müesseselerinin birleşmeleri ve sermayedarlığın iktisadî mutlakiyetler vücuda getirecek surette aldığı inhisar şekli hüküm ve tegallübe âlet oluyor. Bu inhisarlar eline geçen kara ve deniz yolları ise ucuz satın almak şartıyla ham malı ve pahalıya satmak üzere çürük mamûlâtı büyük soyguncu kumpanyalar hesabına taşımaktan başka bir iş görmüyor.

Filhakika sermayedarlığın son ikbal devrinde Avrupa ve Amerika'da zuhur eden iktisadî buhranların önü alınamayarak müstahsil işçi kuvvetlerinin ise inhisar mutlakiyeti altında ezilip azaltılmasına çalışılması, Asya ve Afrika'nın gayr-i müterakki memleketlerinde küçük zenaatların imha edilerek, yerine büyük zenaatların tesis olunmaması ve sanayinin inkişaf ve terakkisi ile sıkı bir alâkası olan ziraatin bu yüzden iptidâî halde kalması ve aynı zamanda müskirat, fuhşiyat ve hurafâta ait türlü türlü müesseselerin intişarına binaenaleyh halkın iktisaden, medeniyeten, örfen ve ahlâken tedennisine gayret olunarak nüfusun kısmen oldukları yerlerde tamamen mahvına, kısmen ise başka memleketlere muhaceretlerine sebebiyet verilmesi, netice itibariyle insanlık âleminin büyük bir kısmını temsil eden bu memleket ve ülkelerde hayat ve medeniyetçe inkişaf ihtimallerini tamamen bitirmektedir ki, bütün bunlar, iptidaları Avrupa ve Amerika'da hâl-i hâzır medeniyetin doğmasına yol açan kapitalizmin son zamanlarında artık tek mil medeniyetkâr kuvvetlerini gaip ederek tamamen muhteris ve tahripkâr bir mahiyet aldığını ispat etmektedir. Tarihin bu cereyanını durdurmak veya bu cereyanı geriye çevirmek mümkün değildir.

4- Burjuvazinin istihsal vasıtaları nasıl derebeylik devrindeki tarihî şartlar içinde vücuda gelmiş, eski yaşayış, usul ve kanunları zulüm ve sefaleti arttırmaya

sebebiyet verince, bu devir nasıl kendiliğinden yıkılıp gitmiş ise, şimdi burjuvazi devrini yıkacak sebep ve âmiller pek ziyade artarak hey'et-i içtimâiyeyi sarsmış bulunuyor. Filhakika yukarıda arz olunduğu üzere inhisarcılığın bütün mânâsıyla iktisadî bir mutlakiyet ve istibdat halinde hükümrân olmağa ve bunun altından çıkan her türlü harp ve buhranların yalnız mal ve insanları değil, belki istihsal çarelerini de bozup yıkağa başlaması, büyük mülkiyet ve tasarruf haklarının, bu haklara malik olmayan beşer kütlesinin istihsalâtına engel olup gitmesini ve bununla beraber amele sınıfının bir taraftan açlık ve sefalet içinde mahvedilirken, diğer taraftan eski tertip ve usulü muhafaza için zorla işletilip silâhlendirilmesi suretiyle yıkıcı düşman kuvvetin kendiliğinden yetişip meydana çıkması, artık sermayedarlık ve burjuvazi usul ve kavanininin hey'et-i içtimâiye ihtiyaçlarını tatmin muktedir olmadığını göstermektedir.

Sâbık Rusya imparatorluğunun vasî muhitinde daimi surette, Almanya, Avusturya, Macaristan ile Asya'nın bazı memleketlerinde kısmen ve mevsimî olarak amele ve rençber halkının hâkimiyeti ele alması, İtalya, İngiltere, Fransa ve Amerika proletaryalarının ise bu harekete temayülleri yer yüzünde burjuvazi hâkimiyetinde proletarya idaresine intikal devrini temsil eden içtimâî inkişafın başladığını maddî ve âşikâr delillerle meydana koymaktadır.

5- Sınıfı cidal ve hülâsa edilebilecek olan amele ve rençber inkişapçı hareketinin vaf-ı esasîsi; bu hareketin içtimâî ve beynelmilel (enternasyonal) olmasıdır. Dünyanın herhangi bir ülkesinde yaşayan herhangi bir millete mensup işçilerin sermayedarlara aynı surette mahkûm ve ezilmiş olmaları, onlar arasındaki dinî, vatanî her türlü ayrılığı son plânda bırakarak müttehit azmikâr ve inkişapçı beynelmilel bir millet doğmasına yol açıyor.

6- Bugün yeryüzünde millet ve devlet halinde yaşayan içtimâî hey'etlerden herbirine mensup amele, fukara ve rençber takımı, burjuvazi tasallutunu temelinden yıkmak üzere son ve kat'i azîm ve tedbir ile sınıfı mübarezeye girişmeleri beynelmilelî doğurmakla beraber, millî muhitte ileride istihsalâtın hür ve müşterek esaslarda kurulmasıyla, medeniyet ve refah nokta-i nazarından belîğan-mabelağ telâfisi mümkün büyük fedakârlıklara lüzum göstermektedir.

Kendi muhit ve milleti içinde bu fedakârlığı göze alamayanlar, beynelmilel faaliyete girişmek liyakatini gaip ederler. Sosyoloji ile inkişapçı sosyalizmi birbirine karıştırıp sulh ve müsameleti netice değil, belki bir vasıta olarak kullanmak isteyen hain sosyalistler son ve kat'i mübarezeye gevşek bir mahiyet vermekten ve aynı zamanda inkişapçı burjuvazya saltanat ve tahakkümüne satmaktan başka bir şeye hizmet etmiş olmazlar.

7- Mazlum işçiler sermayedarlar aleyhine sınıfı cidalde birleşince, karşılarına bütün dünya burjuvazinin varlığına istinadgâh olan "mülkiyet" meselesi çıkıyor. Esasen bir hak değil; bir hurafe olan bu müessesenin yıkılması ve hey'et-i içtimâiyede mevcut istihsal vasıtalarının devlete raptı iledir ki sermayedarlıktan doğan siyasî ve iktisadî her türlü zulüm ve tegallüpler ortadan kalkmış ve cemiyet-i beşeriyede kendi emeğiyle yaşayan her ferdin hakk-ı hayat ve iştiraki takarrür etmiş, yani komünizmin teessüsü ve işletici, gaddar ve müstevlî şahıs ve devletlerin mahvı tahakkuk eylemiş olacak ve nihayet fertler gibi milletler arasında da bütün mânâsıyla "beynelbeşer" ve "beynelmillel" kardeşlik, birlik ve adalet şiarları zafer bulacaktır.

8- İçtimâî inkişap gibi, inkişapçı burjuvaziye galibiyet ve muzafferiyetinden çıkan komünizm tatbikatı da âlemşümül bir mahiyeti haizdir. Tarih gösteriyor ki, yeryüzünde yaşayan heyet-i içtimâiyeden bir kısmı derebeylikten burjuvazi devrine yeni giriyor. Diğer kısmı burjuvazya devrine girmiş, proletarya hareketinin muhtelif safhalarını yaşıyor. Üçüncü bir kısım ise, burjuvazi devrinden proletarya devr-i hâkimiyetine geçmiş bulunuyor. İçtimâî inkişapın ibtidar ve intişarında milletlerin geçirmekte oldukları iktisadî tekâmüllerle tarihî ve siyasî şartların büyük alâka ve hisseleri olmakla beraber, inkişap başladıktan sonra millet, memleket ve ülkeleri birbirinden lâyezal kararlarla ayırmak doğru değildir. Bugün proletarya devr-i hâkimiyetine ayak basmış olan Rusya'da komünizm icraat ve tatbikatının, muvafakiyeti, iktisadiyatça müterakkî diğer garp memleketlerindeki içtimâî

Türkiye Komünist Partisinin Birinci... (7. sayfadan devam)

inkilâbın, zuhuruna bağlı olduğu kadar, bütün garpta intişar edecek komünizm tabbikatının da iktisadiyatça daha muhtelif safhalar arzeden şarktaki inkilâbî hareket ile alâkası pek mühim ve hayafidir. Garp ve şarktaki bu hareketler dünya iktisadiyatının esasen burjuva devr-i saltanat ve tasallutunda inhisar mahiyetini almasından dolayı birbirlerinin mütevellit ve mütemmimidir.

9- Umumiyetle şark memleketlerine nisbetle oldukça siyasî ve iktisadî tekâmülâta mazhar olan Türkiye’de fabrikacılık lâyıkıyla inkişaf edememiş, ve memleketi ötesine berisine serpişmiş bazı fabrikaların mevcut olmasına rağmen, bunlar ve şehirler etrafında mükemmel ve musannef bir proletarya teşekkül eyleyememiştir. Türkiye bugün Avrupa ve Amerika’ya gönderilen ham eşyayı ve madenleri çıkaracak ve bunları bozulmaktan kurtarıp kolaylıkla taşıyacak sanayi-i istihzariye, madeniye ve nakliyyede çalışan yüz binlerce sanatkâr ve fukara işçilerin, tarla ve bahçelerde sabahtan akşama kadar alın teri dökerek en zarurî ihtiyaçlarını temin etmekten âciz kalan köylülerin, cihangir hükûmet ve devletlerin yumruğu altında ömürleri heder olan milyonlarca amele ve köylüden mürekkep askerlerin ve nihayet şehir ve köylerde her türlü istihsal vasıtalarından mahrum işsiz ve halâs ümidini kaybetmiş bir sınıf-ı fukaranın yaşadığı bir memleketidir.

10- Yedi asırlık iktisadî ve siyasî hayatında, ocak devrini atlatarak birçok hükûmet islahat ve tanzimatına maruz kalan ve bugünkü şekil ve tarz-ı idaresiyle burjuva demokrasisine ayak basmış olan Türkiye’de (sınıfî mübareze) iptidâî inkişaf devrini yaşamaktadır. Bugün Türkiye’de galip ve yağmacı Antanta devletlerine karşı devam eden millî kıyam hareketine fakir sınıfların iştirakî “düşmanın düşmanı” ile yani harici kapitalizmin tasallutuna karşı kendi içindeki muhtekir ve gâsıp küçük burjuvazi ile müşretereken mübareze mahiyetinde tecellî etmektedir. Kendi muhitinde yalnız maddî menfaate müstenit münasebetler tesis eden Avrupa ve Amerika burjuvazinin Türkiye gibi hayat ve iktisadiyatça zayıf memleketlerin her türlü tahaffuz ve nikâb hudutlarını yıkıp bu memleketleri kendilerine irad veren birer çiftlik ve buralarda yaşayan insanları yalnız işletilmeye mahkûm birer hayvan sürüsü haline koymaları, bu memleketlerde umumi surette Avrupa ve Amerika sermayedarlığına karşı büyük bir düşmanlık hissi uyandırmıştır.

Ma’haza, bir taraftan emperyalistlere karşı tevcih edilen bu mübarezenin devamı, diğer taraftan bilhassa içtimâî

inkilâbın Avrupa’da intişarı, sınıfî iz’anın tekemmül ve inkişafı üzerine mühim tesirler icra ederek, Türkiye’deki hareketlerin içtimâî mahiyet almasına yardım etmekte ve sosyalizm esasında amele ve rençber şûrâlar cumhuriyeti tesisatına müsait şartları ihzar eylemektedir.

Türkiye İştirakiyûn (Komünist) Fırkası yukarıda zikrolunan esaslara binaen, son devrin insanlık âlemine yeni ve bütün mânâsıyla hür hayat vaad eden içtimâî inkilâp devri olduğuna kail ve herşeyden evvel bir “amele ve rençber” fırkası, dünyanın diğer komünist fırkalarıyla beraber Üçüncü Enternasyonal’i teşkil ve onun yine beynelmilel burjuvazi ile mübarezesine faal bir uzuv olarak iştirak eder.

Şekil-i Hükûmet

1- Mutlakî idarelerde işçi halk müstebit hükümdar ve memurların zulmü altında ezildiği gibi demokratik denilen meşrutî hükûmetlerde de idare ve parlamentarizm ve halkçılık namı altında imtiyazlı tabakalar, yine vali ve hanların temsil ettikleri zenginler elinde inhisar haline giriyor. Amele ve rençber sınıflar, imtiyazlı sermayedarlar sınıfının menfaatine alet oluyorlar.

2- Amele ve rençber şûrâlar cumhuriyeti ise, emek sarf etmeksizin yaşayan tufeylî sınıflar hariç olmak üzere halkın çoğunluğunu etrafında toplayarak işçilerin işleticiler tarafından soyulmasına nihayet verecek her türlü çareyi temin eder. Şûrâlar cumhuriyeti hükûmet ve kızıl ordu teşkilâtıyla kapitalizm ve emperyalizmin proletarya sınıflarıyla mazlum milletleri saran esaret zincirlerini kırarak haricen milletler arasındaki kardeşliği genişletmeye, dahilde ise bütün varlığıyla fikara ve işçi halk arasında medenî ve hayatî yeni bir devir açmağa liyakat ve iktidar gösteren, sınıfları ortadan kaldırarak her türlü harp ve kıtal gailelerini azat, münevver ve mesut bir istikbale doğru götürülen kapitalizm ile komünizm arasındaki devr-i intikale ait, muvakkat bir şekli-i hükûmettir.

3- Fırka, halkçılığın en yüksek bir şekli olan amele ve rençber şûrâlar cumhuriyetinin tesisi yolunda yorulmaksızın çalışmak ve bunun için evvel emirde tebligat ve neşriyatı mağdur sınıfların hâkimiyetlerini temsil eden bu şekli-i hükûmeti kendilerine sevdirmeye vazife bilir.

Din ve Milliyet

4- Sırf dinî mahiyetteki terbiye, tedris

ve ibadet meselelerini her milletin ihtiyarına tâbi bir cemaat işi olarak telâkki ve böylece “hürriyet-i vicdan” ın mutlak surette temini ve hiç kimsenin itikadından dolayı muahaze edilmemesini üss-ü hareket ad eder.

5- T.K.F. sermayedarlığın üzerindeki zulüm ve tahakkümü yıkarak sermayedarlık münasebetinden doğan her türlü harp ve kıtal nihayet vermek ve bu suretle insanlık âlemini sulh ve selâmete erdirmek maksadını takip ettiğinden, dinlerin ve milliyetlerin insanlar arasında münafere ve düşmanlık doğran hurafelerine karşı mübarezeyi bir vazife bilir.

6- T.K.F. sermayedarlara ve bilumum mütehakkim sınıflara nüfuz ve kuvvet veren ve muhtelif milletleri temsil davasında bulunan ruhanî müesseselerin hükûmetten ayrılarak cemaat teşkilâtı halinde bırakılmasını iltizam eder.

7- T.K.F. muhtelif milletlere mensup inkilâpçı amele ve rençber sınıfları arasındaki eski düşmanlıkları kaldırmak için aşağıdaki en kat’i çarelere girer:

(elif) Dil ve hars nokta-i nazarından her milletin tam hürriyetini temin ve bu itibarla bir veya diğer millete mahsus olan her türlü imtiyazları ilga eder.

(be) T.K.F. hükûmet teşkilâtında muhtelif milletlere mensup amele, rençber şûrâlar cumhuriyeti teşkilini kabul ve “hür milletlerin hür ittihadı” esasında olmak üzere federasyon usulünü tercih eder.

(pe) Fırka amele ve rençber sınıfları da tamamen ayrı ve müstakil yaşamak ceryanlarına kapılmış olan milletlerin arasında kanlı nizalar çıkmasına yer vermemek için bu gibi meselelerin “plesibit” usulüyle: Umumî reye müracaatla halline delâlet eder.

Türkiye Komünist Fırkası

Bütün Dünya İşçileri Birleşiniz!

Komünizm Kütüphanesi Sayı:6

(1920 senesi 10-16 Eylülünde Bakû’da içtimâ eden Türkiye Komünist Teşkilâtları Birinci Kongresinde kabul edilmiştir)

Çıkaran Türkiye Komünist Fırkası